

[Erik Hausen.]

det ikke er ganske ligegyldigt, hvordan man tilrettelægger denne administrationsordning, og hvordan den i øvrigt i praksis bliver ført ud i livet. Der er jo her tale om et af vores store eksporterhverv med en eksport, der nærmer sig 2 milliarder kr. på årsbasis, og det er ikke en ligegyldig ting. Undertiden må man undre sig over, at det i arbejdskraftforholdsvist lille fiskerierhverv er i stand til at skaffe disse mængder af valuta hjem til landet.

Der skal skaffes nogle prisoplysninger hjem til brug for bl. a., hvordan ordningerne skal praktiseres. Jeg vil om det gerne sige i lighed med andre ordførere, at dér har man for så vidt etableret sig på den måde i erhvervet, at man har aftale med revisor og med regnskabsfører, og det er også det radikale venstres håb, at man vil kunne køre denne administration på en sådan måde, at etablerede faglige og forretningsmæssige forbindelser på dette område ikke bliver slået i stykker.

I spørgsmålet om fiskerigrænsen giver vi ministeren en bemyndigelse, og jeg vil gerne sige om lovforslaget som helhed, at det i vid udstrækning er præget af bemyndigelser. Det er næsten fra paragraf til paragraf et spørgsmål om bemyndigelser, og andet kan det vel ikke være, som situationen er. Men når man giver en bemyndigelse, vil jeg understrege, at det ikke fritager ministeren for at tale med folketinget. Han har vel ikke en decideret parlamentarisk pligt til det, men i hvert fald passer det godt ind i det parlamentariske system, at ministeren gør flittig brug af det faste udvalg, vi har fået efter ændringen af forretningsordenen her i det høje ting, udvalget, som specielt tager sig af bl. a. fiskerispørgsmål. Der vil være god anledning for ministeren til, hvor der skal foretages ændringer eller er behov for overvejelser, inden beslutninger træffes, nøje at drøfte det med udvalget, inden det føres ud i livet.

På den baggrund, hvis det bliver en parlamentarisk praksis, er der ligesom mindre risiko ved at give bemyndigelserne.

Men både når det drejer sig om sømlegrænser, og når det drejer sig om bemyndigelser på andre områder, er der nok grund til at fare med lidt varsomhed. Jeg tænker

her på den uro, det har givet, da Island udvidede fiskerigrænsen. Jeg har den største sympati for Islands problem, men det er, som om det ikke duer at ordne den slags problemer sådan, i hvert fald ikke når det er et lille land, der går på tværs af de internationale aftaler. På samme måde har vi her i huset, som en anden af ordførerne har nævnt, endnu et stort og uafklaret spørgsmål liggende, en sag, hvor regeringen og fiskeriministeren ikke helt spurgte sig for, inden de handlede. Jeg tænker på det ulyksalige spørgsmål om laksefangsten i Nordatlanten.

Må jeg om det rådgivende udvalg, der kan give råd og formodentlig også en inspiration, der vel kan bringes ud til erhvervet, sige, at der udtrykkelig i § 2, stk. 3, står:

„Udvalgets opgave er i fornødent omfang at rådgive fiskeriministeren ved udarbejdelse af de forskrifter . . .“

Jeg understreger, at der står „i fornødent omfang“. Jeg vil i den anledning gerne spørge fiskeriministeren: føler ministeren, at denne formulering er tilfredsstillende og vil være dækkende at arbejde under? Jeg tror, at der vil blive lyttet til det svar, ministeren vil give på det spørgsmål. Ikke alene vil jeg føle, at her svarer fiskeriministeren, men at der også svarer en minister med betydelig parlamentarisk baggrund.

En anden ting, som skal gennemføres, er forskellige markedsordninger for at fastholde rationel afsætning og prisstabilitet. Også det er nødvendigt, men i vor fiskeripolitik er disse ting for så vidt afprøvet. Det radikale venstre lægger vægt på, at producentorganisationerne kan gå ind i dette arbejde, og at de kan opnå støtte, formodentlig fra landbrugs- og fiskerifonden i fællesmarkedet.

Det sidste, som man må lede forgæves efter både i lovforslaget, hvilket ikke er unormalt, men også i bemærkningerne til lovforslaget, er, så vidt jeg kan se, hvad det vil koste i administrativ henseende. Hvad det vil koste i mandskab og i penge. I den tid, jeg har haft til det, har jeg ikke kunnet finde, at der stod noget i bemærkningerne om det. Vi er næsten i den situation, at vi må sige til os selv, at her må man altså, som man siger, tænke på et tal. Jeg ved ikke, om